Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 128

nocet aũt si vel trãsuersi digiti spacio plꝰ
q̃ȝ ostiũ patiẜ mẽsura crexeris. ita vt ĩ ipin-
guas: ⁊ capite quassato collidaris. sic in
aĩa nõ est plane timẽda quãtalibet humi
liatio. horrẽda aũt nimiumqȝ pauẽda vł
minima temere p̃sumpta erectio. Quãob
rem noli te hõ cõparare maiorib⁹. noli mi
norib⁹. noli aliq̃b⁹. noli vni. Quid scis ei
o homo si vnꝰ ille quẽ forte oĩm vilissimũ
atqȝ miserrimũ reputas: cuiꝰ vitã scelera-
tissimã ac singulariter fedissimaȝ horres.
⁊ ppterea illũ putas spernendũ: non mo-
do p̃ te q̃ forte iã sobrie ⁊ iuste ⁊ pie viuere
te ↄfidis. sȝ etiã p̃ ceteris oĩb⁹ sceleratis
tãq̃ȝ omniũ sceleratissimũ. q̃d scis (inq̃ȝ)
si melior ⁊ te ⁊ illis mutatõe dextere excel-
si in se quidẽ futurꝰ sit: in deo vero iaȝ sit?
Et ppterea nõ mediocrẽ non vel penulti
mũ. nõ ip̃m saltẽ inter nouissimos eligere
locũ nos voluit. sȝ recũbe (inq̃t) in nouissi
mo loco. vt solꝰ videlicet oĩm nouissimus
sedeas. teqȝ nemini: nõ dico p̃ponas. sed
nec cõparare p̃sumas. En q̃ntũ malũ ve
nit de ignorãtia nostri. Utiqȝ pctm̃ dya-
boli. ⁊ initiũ oĩs pcti supbia. Quid eti
am dei parturiat ignorantia alias videbi
mus. Nã nũc hore breuitas non pmittit.
qm̃ hodie tarde ↄuenimꝰ. Itaqȝ sufficiat
vnũquẽqȝ modo ne seip̃ȝ ignoret ammo-
nitũ esse. nõ solũ ẜmone nostro. sȝ ipsiꝰ q̃ȝ
dignatione spõsi ecclie Jesu christi domi
ni nostri. q̃ est sup oĩa deus benedictꝰ ĩ
secula Amen.

Sermo. xxxviij.

T Quid igitur dei
ignorãtia parturit? Nã hinc in
cipiendũ est. sicut recordamini
hic heri fuisse terminatũ. Quid itaqȝ par
turit? Diximꝰ desperationẽ. sȝ q̃nã modo
dicamꝰ. Forte aliq̃s reuersus ĩ se: ⁊ displi
cens sibi in oĩb⁹ malis q̃ fecit: cogitans
qȝ resipiscere ⁊ redire ab oĩ via mala: et
carnali ↄuersatõne sua: si ignorat q̃ȝ sit bo
nus deꝰ. q̃ȝ suauis ⁊ mitis. ⁊ q̃ȝ mulẜ ad
ignoscendũ. nõne sua carnalis cogitatio
arguet eũ ⁊ dicet? Quid facis? Et vitam
istã vis pdere ⁊ futurã. Peccata tua ma-
xima sunt ⁊ nimiũ multa: nequaq̃ȝ. p tot
⁊ tãtis nec si te excories sufficies satisface
re. cõplexio tenera est: vita extitit delicata.
ↄsuetudinẽ difficile vinces. Pro his ⁊ si-
milib⁹ desperatꝰ resilit miser ignorans q̃ȝ
facile oĩpotẽs bonitas q̃ nemineȝ vult
perire cuncta ista dissolueret. sequiẜqȝ ip̃e
nitẽtia. q̃ est delictũ maximum. ⁊ blasphe
mia irremissibilis. ip̃e vo aut ↄturbatꝰ ni
mia tristicia absorbeẜ ⁊ ferẜ in pfundũ. mi
nime iã vt ↄsolationẽ recipiat emersurus
sicut scriptũ est. Impiꝰ cũ venerit ĩ pfun-
dum maloꝝ ↄtẽnit. aut certe dissimilans
⁊ sibi qualicũqȝ veri simili blandiẽs rõne
reuocat se irreuocabiliter in seculũ. ad per
fruendũ ⁊ deliciandũ in oĩb⁹ bonis eiꝰ
quoad licuerit. Cũ aũt dixerit pax ⁊ secu
ritas. tũc repẽtinꝰ ei supueniet interitꝰ: sic̃
dolor in vtero habẽtis. ⁊ nõ effugiet. Ita
ergo ⁊ de ignorantia dei vniuerse malicie
ↄsummatio venit: q̃ est desperatio. Apłs V
dicit q̃ ignorãtiã dei q̃dã habẽt. Ego au
tem dico oẽs ignorare deũ q̃ nolũt con
uerti ad eũ. Neqȝ ei ob aliud pduldubio
rennuũt: nisi q̃ grauẽ ⁊ seueꝝ imaginanẜ
qui pius est. duꝝ ⁊ implacabilẽ q̃ miseri-
cors est. ferũ ⁊ terribilem q̃ amabilis est. ⁊
mentiẜ iniq̃tas sibi. formãs sibi idoluȝ p
eo q̃ nõ est ip̃e. Quid timetis modice fi-
dei vt peccata nolit remittere? Sȝ affixit
ea cruci cũ suis manib⁹. Quid teneri ⁊ de
licati estis? Sȝ ip̃e nouit figmẽtũ nostrũ
Quid male assueti ⁊ ligati peccãdi ↄsue-
tudine? Sȝ dñs soluit cõpeditos. Forte
ne irritatꝰ in ĩmanitate ⁊ multitudine cri
minũ cuncteẜ porrigere manũ adiutoriȷ̃?
Sȝ vbi abũdauit delictũ. supabũdare et
gr̃a ↄsueuit. An de vestimẽto solliciti estꝭ
vel cibo ceterisqȝ corpi vestro necessariȷ̃s
⁊ ppterea cũctamini relinq̃re vr̃a? Sed
scit q̃ his oĩb⁹ indigetis. Quid vultis
ampliꝰ? Quid iã impedit a salute? Sȝ h̃
est q̃d dico. deũ ignoratis. sȝ nec creditis
auditui nostro. vellẽ vos vł expťis crede
re. q̃ nisi credideritis nõ intelligetꝭ. Sed
nõ est omniũ fides. Absit aũt vt de tali. h̃
est. de dei ignorãtia spõsam cõmonitã sen
tiamꝰ. q̃ tãta sponsi pariẜ ⁊ dei sui: non di
co agnitiõe. sȝ amicicia ⁊ familiaritate do
nata est. vt eiꝰ crebra colloq̃a ⁊ oscula me
rereẜ. ⁊ nũc familiari ausu loquiẜ. Indica
mihi vbi pascas? vbi cubes in meridie?
Ubi sane nõ ip̃m sȝ locũ habitatõis glie X
eiꝰ sibi indicari req̃rit. q̃ȝ q̃ȝ nõ aliud ip̃se.
⁊ aliud locꝰ eiꝰ vel glia. Sȝ reprimenda
censeẜ ppter p̃sumptiõeȝ. ⁊ de sua ipsius

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0128
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt